

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΛΑΚΑΤΑΪΒΑΣ

Ένας λεβέντης κατασκευαστής άργαλειών και ή φωνή του στον Ψηλορείτη. Τό ειδύλλιο του Γιάννη και τής Φωτεινής. Ο εξωμότης Βέργερης και τό τερατώδες γλέντι του. Μιά νυχτερινή τραγωδία. Ο ΧαλακαταΪβας στά λημέρια του. Ένα κάλληχάρι στην κρεμάλα. Τί διηγείται ένας Άγγλος περιηγητής. Οι Ξεκουλούτοι και τά έργα τους, κλπ.

ΕΟΣ, λεβέντης, τίμος, έξαρετικά γενναίος, ζούσε λίγα χρόνια πρὸ τοῦ 1821, στό Ἐπαναστάσι τοῦ θρηϊνῆς επαρχίας Σέλιου, χωριός, προσιαιμένος ἀπό τή φύσι μὲ ἀρεμίαν σῆμα καί παλληκαρίσια ψυχή, ὁ Γιάννης ΧαλακαταΪβας... Ἦταν ἐπάνω στό ἀνθος τῆς νεότητος ὅταν ἔπασσε ἔρωτα μὲ τή Φωτεινή, μιά ἀπό τίς ὁμορφότερες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ καί τό ειδύλλιο αἰγά-αἰγά ἔφτασε στή... ἔκκλησία... Τό εὐτυχιμένο ζευγάρι ἐστεφανώθηκε μὲ τίς εὐλογίες τῶν συγγενῶν καί φίλων.

Λίγες μέρες μετὰ τό γάμο του, ὁ ΧαλακαταΪβας ἔπηρε τό σκεῶρι του καί ὅτι ἄλλο χειραζόμενον, ἀνέβηκε στόν Ψηλορείτη γιά νά κόψη ξύλα καί νά φτιάξῃ ἀργαλειούς. Γιατί αὐτή ἦταν ἡ τέχνη του. Κατωκεντάβης ἀργαλειῶν, τοὺς ὁποίους πουλοῦσε στά διάφορα χωριά τῆς επαρχίας...

Ὁ ΧαλακαταΪβας ἔμεινε μέσα στή λαγκαδιά ἐπτά μέρες δουλεύοντας, ὀλομόναγος, ὅπως τό σιγήθηκε. Ἐπειτα, ἄφησε τ' ἀργαλιό του μέσα στή σπηλιά, φορτώθηκε στοῦς ὤμους του δύο μπάλετες ποῦ τοῦ ἔ χειρίζονταν γιά νά φτιάξῃ ἕνα χειρόμυλο—ἀπόῦ ἦταν κοινότητες κτερά—καί χωρομένης κατέβηκε στό χωριό του, τραγουδώντας...

Ποῦ τῶν γυναικῶν κ' ἐκάθισαν νά φάνε... Ἐξαίτια τοῦ ἔρωτα μιά γρα... Ἐτάσαν στό Ἐπαναστάσι, ἔπηρε σπῆτι του, ἔπλησε τήν ἀγαπημένη καί φη ἀπό τόν ἀγῶ Βέργερη. Ὁ Βέργερης ἦταν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ὀθωμανικῆς Ἐξουσίας στό χωριό, ἔξωιδότης, πρῶην καθολικός, ἀπό τοὺς πολλούς πρὸ ἀλλοζοιστήσαν τήν ἐποχὴ ἐκείνη στό Σέλιον... Ὁ ἀγῶς προσκόλλησε τὸν Βέργερη νά πᾶν τὴ γυναίκα του καί νά πάνε στό κοινά του νά φάνε καί νά γλέντισουν!... Ἦπέει, λέει, νά τον περιποιηθῆ, γιατί εἶχε μάθει πὸς ἦταν καλὸς νοικοκύρης!...

Ὁ ΧαλακαταΪβας ἔδωσε τό γράμμα τοῦ ἀγῶ στή μανά του νά τό δεῖξῃ καί στή γυναίκα του καί ἔπηρε μόνος του στό κοινά, ἀπόῦ καθόσχεσε τή Φωτεινὴ του ποῦξε διαβάσει τὴ γραφή κ' εἶχε προμάξει...

Μόλις ὅπως τὸν εἶδε ὁ ἀγῶς μονάζο του, ζάρωσε τὰ φρόδια.

— Γιατί μονάζος, ὡρὲ Γιάννη; ! τοῦ εἶπε. Ἐγὼ σοῦ ἔπεφα νά- ὀθῃς μὲ τὴ γυναίκα σου!

— Δὲν ἀδειάζει, ἀπῆνθησε ὁ Γιάννης. Ἦοφαζα μᾶν ὄρθια καί τόρα δά τῆν μαγερεῖται νά φάμε. Ἐγὼ ἦοθα νά σοῦ πῶ τό σπολ- λάτη, ἀγῶ, καί νά φύγω...

Δὲν εἶχε ὅμως τὴν ἴδια γνώμη καί ὁ τερατώδης Βέργερης, ὁ ὁποῖος ἀπῆνθησε νά ἔλθῃ ἀμέσως στό σπίτι του ἡ ὄραια γυναίκα τοῦ Γιάννη, νά φέρῃ μάλιστα μαζί της καί τὴν ὀρθια γιά νά φάνε βλοῦ μὲζῶ...

Ὁ ΧαλακαταΪβας, κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, ὠτέκνησε, ἀλλὰ μέσα στήν ψυχή του ἔβραζε ἡ ἀγανάκτησι καί ἔσχεδιαζε φοβερὴ ἐκδίκησι, σὺ περὶ τῶν ποῦ ὁ ἐξωμότης θά προσπαθοῦσε νά προσβάλῃ τὴν τιμὴ τῆς γυναίκας του...

Ὁ ἀγῶς Βέργερης δὲν εἶχε βάλει στό μάτι μόνον τὴν ὀμορφὴ Φωτεινῆς, ἀλλὰ καί τρεῖς ἄλλες Ἐπαναστασιότητες, τίς καλύτερες τοῦ χωριοῦ. Οἱ ὀμορφολογικῆς του τίς ἔφεραν μιά-μιά στό κοινά τοῦ ἀγῶ, ἐνῶ ἐκείνες ἦταν γλωμῆς ἀπὸ τό φόβο τους... Ὅταν τέλος ἦοθε καί ἡ Φωτεινῆ, ὁ Βέργερης ἐδιώξε τὸν ἄντρα της καί κλείστηκε στόν ὀντά μὲ τίς τέσσερες Κρητικοποῦ- λες, νά ξεφαντώσῃ...

Ὁ ΧαλακαταΪβας, γιά λίγο, ἐτριγύρισε σάν ἄγριο θηρίο γύρω ἀπὸ τό κοινά τοῦ ἀγῶ, ἐσημάδεψε τό μέρος ἀπὸ τό ὀποῖο θά μπορούσε νά μπη μέσα ἀπαρητητός, ἔξεκρέμασε τό τοῦφαι του, τό γέμισε καλά, ἔφριξε μέσα καί ἕνα μπαλαράμ (δύο σφαίρες ἐνωμένες μὲ μικρὴ ἀλυσίδα) κ' ἔπηρε τό δρόμο γιά τὴν ἐκδίκησί του. Πῆοθε ἀπὸ τό χαμηλότερο μέρος τῆς μάντρας στόν κήπο τοῦ Βέργερη καί ἀπὸ μιά μικρὴ σκαλιτὰ ἔφτασε σ' ἕνα στοργυλλὸ φεγγίτη, φοιτημένο τὴν ὄρα ἐκείνη, περασιμένα μᾶσινιττα... Τό θέμα ποῦ εἶδε τὸν ἔξαγῶισε... Ὁ ἀγῶς ἦταν μεθυμένος. Περικολόμενος δὲ ἀπὸ τίς τέσσερες γυναῖκες, τίς ὁποῖες εἶχε γῶσει, τίς ἀνάγκζε νά χορεύουν στή μέση τοῦ ὀντά, δπου μάλιστα εἶχε σκορπίσει κοκκοκωτσια ἀπὸ ἔξολοκράτα (χαρούτσια). Ἡ δουτικισμένης γυναῖκες γλιστροῦσαν, ἔφεταν τὸ πάτωμα καί ὁ ἀισχρόδους ἐξομότης γελούσε, ἐφάρμακόμενος μὲ τίς στάσεις ἐκείνες ποῦ ἔπαφταν χωρὶς νά τό θέλουν...

Ὁ ΧαλακαταΪβας περᾶ τότε τὴν γάννα τοῦ ὀπλου του ἀπὸ τό φεγγίτη, σημάδεψε, περὸβλεῖ καί βρισκὲ τὸν ἀγῶ στό κοῦτελο. Ὁ Βέργερης σωμάδετα κάτω νεκρός!...

Ὁ ἐκδικητῆς τρέχε, ἐφαγάθη τὴ μάντρα καί παίρνει δρόμο... Διευθύνεται στά δασαράκια τοῦ Ψηλορείτη, σ' ἀπόρθητα λη- μέρια τῆς ἐλευθερίας...

Ὁ ἀγῶς Βέργερης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιότερους καί ποῦ ἰσχυρούς τῆς επαρχίας. Ὅρι μόνον τὸ Σέλιον—δπου ἔ- φώλιαζαν οἱ ποῦ ἀμφοδρότεροι Τουρκο- κητητικοί, οἱ λεγόμενοι Ξεκουλούτοι—ἀλλὰ καί τὰ περὶχώρια καί ἡ πόλις τῶν Χανίων ἔγνε ἀνάστατη στό ἄκουσι ὅτι σκοτώθηκε ἀπὸ χέρια ραγιά ὁ Βέργερης!...

Ποῦς εἶδε τό Θεὸ καί δὲν τὸν ἐ- φοβῆθη! Μπουλοῖα ξεχούθησαν σὶς ἐ- φαχίες, οἱ φοβεροὶ Ξεκουλούτοι, ποῦ ὠρφασι ἐγώφισαν γιά νά ληστροῦσαν τοῦς χριστιανούς καί χούτᾶσαν τίς ἀ- διηγήτες ὀφείες τους. Ὅπως γράφει ἕ- νας ἱστορικός τῆς Κρήτης, «Ὅρθα ἔ- παφισα ἐξεχούθησαν ἐπὶ τὰς ἐπαρχίας, ὀθες καί γάτες, ὀμοσπάγια αὐτόθρημα».

Ὁ διοικητῆς Χανίων, ποῦ ἀντέληφθη ἀμέσως τὴν ἐκείνη τῆς Ξεγώφισας τοῦ Ὀθωμανικοῦ πλῆθρομοῦ, ἔστειλε εἰθῆς στό Ἐπαναστάσι καί συνέλαβε δλους ὀ- σιν κατὰ τὴν ἦσαν συγγενεῖς ἡ φίλοι τοῦ Γιάννη ΧαλακαταΪβά. Τοὺς ἔφριξε ἀμέσως αἰδερομένους σὶς φακέλους γιά ν' ἀναγκάζῃ τὸ Γιάννη ἐνὰ σι- μῶσι, ἀλλὰ τὸν νά παρουσιασθῇ καί παρᾶδοθῇ... Τὴν πρόσκλησί του αὐτῆ ὁ Πασσᾶς τὴ διετυμάνισσε σὲ βλα τὰ χω- ριά, γιά νά τὴ μάθῃ ὁ ΧαλακαταΪβας...

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Πασσᾶς ἔκανε τὴν ἐνέργεια αὐτή, οἱ ἀποτρόπαιοι Ξεκουλούτοι ἀκολούθησαν τὸ δρόμο τῆς σπῆντης διαδικα- σίας... Ὅσους χριστιανούς ἀπαντοῦσαν, τούς ἐφοτώσαν τ' ὀνομα τους. Κι' ὀταν ἀκούγαν «Γιάννης», τὸν ἐφοτᾶν!...

Ἐκατεπάρασσον, λέγει ὁ ἱστορικός, πάντα τυχόν Ἰωάννην, ὀπως περὶληφθῆ δῆθεν ἐν αὐτοῖς, ὀς ἐπὶ Ἠρώδου, καί ὀ φωνεῖς!...

Ἄλλὰ καί μὲ βλα αὐτά, οἱ ἀμφοδρὸς Ξεκουλούτοι δὲν ἔχουρα- σον τὴ λύσσα τους. Ἐσχημάτισαν εἶδος ἐνοπλῆς διαδηλώσεως, καί διευθύνθησαν στὰ Χανιά... Ἄμα μπῆκαν στήν πόλι, μὲ φωνῆς καί περὸβλομῶς, ἐπολόφισαν τὸ Διοικητήριον καί ἔπαφισαν νά κερ- μασθοῦν ἀμέσως δλοι οἱ φυλακισμένοι συγγενεῖς τοῦ Γιάννη, ἂν δὲν οὐλληφθῆ αὐτός!...

Ὅταν εἶδαν τὴ φοβερὴ αὐτῆ κατάστασι μερικοί ἀπὸ τοὺς Χρι- στιανούς τῶν Χανίων ἀπεφάσαν νά πάνε νά βροῦν τὸ ΧαλακαταΪ- βά... Τέλος, ἀνεκάλυψαν τὴ σπη- λιὰ του, στόν Ψηλορείτη, τοῦ ἐ- ἔξέθεσαν τὴν κατάστασι καί τὸν ἐ- ἔφοτᾶσαν νά παρουσιασθῇ, νά διηγηθῇ τὰ διατρέξιντα ἐπὶν Πασσᾶ καί νά ζήτησῃ τὴν ἐπι- ζεῖα του... Καί ἔτσι ὁ ΧαλακαταΪ- βας, ἔφαρμάτωτος, μὲ μῆν ἀγκλί- το μόνον, κατέβηκε στὰ Χανιά

Ὁ ΧαλακαταΪβας ἔδωσε τό γράμμα τοῦ ἀγῶ στή μανά του νά τό δεῖξῃ στή γυναίκα του...

και πήγε κατ' ερώτησιν στο Διοικητήριον, όπου διηγήθηκε άτρώμητος τή δραματική ιστορία του και πώς άναγκάστηκε να διεκδικήση με τόν τουφέκι τον τήν τιμή του.

'Αλλ' ό Πάσας δέν μπορούσε να δείξη καμιά γενναιωχρία, άφοϋ μάλιστα τή υποταχία των Ξεκουκουλάτων που είχαν μάθει ότι ήθελε ό Χαλκαζαταΐδας περιτρώσει τόν Διοικητήριον και με φοβερούς άλαλαγμούς, όπως οι Τσιβάνοι για τόν Χριστό, ζητούσαν τή θανατική του καταδίκη. Κ' έτσι ό Γιάννης Χαλκαζαταΐδας, τό άτόμητο παλληκάρι τής Κρήτης, τό χειριστής τού Ψηλορείτη, όπως τόν λέει ένα δημοτικό τραγούδι, παρδόθηκε στους όμους του, οι όποιοι τόν έκρέμασαν σ' ένα πλατάκι τής πλατείας τού Διοικητηρίου.

'Ανάγκη να σημειωθή ότι δέν ήταν ή πρώτη φορά που τό πλήθος των Τουρκοκρατητών έξεβίαζε τή θανατική καταδίκη συμπατριωτών των χριστιανών. Ένας σπουδαίος περιηγητής και Έλληνομαθής "Άγγλος, ό σέρβ Πάσλευ, που περιηγήθηκε τήν Κρήτη μετά τήν Έπανάσταση, γράφει, μεταξύ άλλων, και τ' ακόλουθα παριμένα από τή επίσημα προζένητα Χανίων και Ηροσόλια :

"16 'Οκτωβρίου 1817. - Πυρκαγιά έξερσάνη προχόες, στις τρεις τό άπόγευμα, από τήν έξαρτική έκπυροσκόρπιτο μερικόν βαρελιών με μπισοτήι, που τό είχαν κρυφά άποθηκεύσει μερικόν Έλληνας. Άρκετοι Τούρκοι έγιναν θύματα τής πυρκαγιάς αΐτης. Αΐτως συνήχθησαν όλοι οι 'Οθωμανοί τού 'Ηρακλείου με άσυγκράτητη έξαψη, και ζητούσαν να θυσιάσουν όλους τούς Έλληνας ανιπολίτες τους. 'Ο Πάσας άναγκάστηκε να φυλάκισιν πολλούς από τούς σπουδαιόντας χριστιανούς, για να τούς άσπασή από τή μανία τού όχλου.

"Χόες τό βράδυ, ένας Τούρκος, που είχε σκοτώσει έναν Άλλο, διώθησκόπό τον, ώφειλε να άποστή τήν τιμωρία τού εγκλήματός του. 'Ο 'Οθωμανικός λαός έσυνάχθη, έπήγε στας φυλακάς τού Μεγάλου Πόργου και τόν άπελευθέρωσε... 'Ο φονιάς, παίγωντας θάρρος από τή θρημαρειακή έπιτυχία του, άπίστησε να γίνη... όμιμος των Έλλήνων που ήταν φυλακισμένοι έξ ατίας τής προχθεινής πυρκαγιάς, οι όποιοι έπρεπε να τού παραδοθούν και τούς κρεμάσιν, για να προσφερθούν θυσία στις ψυχές των Τούρκων που εκάπουν κατ' αΐτην. 'Ο Πάσας άντιστάθηκε στην τερατώδη αΐτή άπαίτησι, αλλά τό κοινόν του εκκυκλώθηκε από τό φανατισμένο πλήθος... 'Ο Πάσας διάταξε τή φρονάγ' ν' άπομακρύνη τό λαό, και κατά τις 9 φανόριεν ότι ό έσθεσιός θα έπαυε. Άλλά μετά μιá ώρα ή ταραχή άρχισε μεγαλείτερη από προχτέρα και έξακολούθησε ως τή μεσάνυχτα... Τότε πειθ' ό Πάσας έβγυκε στην πόρτα και ήσυχώθη ότι θα τούς παρέδινε τούς Έλληνας κατά τή χαράματα. Στις 3 τό πρωί μαζέτεσκαν νέα πλήθη, ζητούσαντες τουμπελένια και φωνάζοντας : 'Θάνατος στους γκισούρηδες ! 'Η φρονάγ, έκανε ότι δέν μπορούσε τίχα να τούς συγκρατήσιν, και οι Τούρκοι έσπασαν τις πόρτες τής φυλακής, έπήραν πέντε Έλληνας και τούς εκρέμασαν μπροστά στά έργαστήριά τους !"

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΡΕΚΟΡ

ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΕΣ ΝΗΣΤΙΚΟΣ !

Στά 1577 κάποιος 'Ολλανδός όνομαζόμενος Έρρίκος Χάσελτ έμεινε νησιτικός σαράντα μέρες, επειδή είχε βάλει στοίχημα μ' έναν παπά, ό όποιος ήπειστήριζε ότι ήταν άδύνατο να διατηρηθή κανείς στή ζωή μένοντας επί τόσο διάστημα, χωρίς τροφή και χωρίς ποτό. 'Ο Χάσελτ τις τρεις πρώτες μέρες έτρωγε λίγο ψωμί κ' έπινε λίγη κνήφα, κατά τις ακόλουθες όμως ημέρες δέν έβαλε τίποτε στο στόμα του. Μόλις έτελείωσε ή 40ήμερη νηστεία του, άρχισε να πίνει λίγη γάλα, όσπου να αναλάβη τις δυνάμεις του.

'Ο διοικητής τής περιφερείας, θέλοντας να ιδή με τή μάτια του και να πιστέψη, ζήλωσεν ενώπιόν του τόν Χάσελτ και τόν ήγάγασε να επαναλάβη τό επικίνδυνον πείραμά του.

'Ο Χάσελτ έδέχθη και είχε και τήν φρονάγ αυτήν τήν ίδια έπιτυχία. 'Επειδή όμως ό κόσμος άρχισε να διαδίδη ότι έπρόκειτο περί άγίου, ή Καθολική Έκκλησία διάταξε να συνληφθή άμέσως ό Χάσελτ και να καθή δημοσίως ως αϊρετικός στην άγορά των Βρυξέλλων, όπερ και έγινε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Η ΠΙΟ ΕΞΥΠΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

"'Ο Έπαναστατικός άναβρασμός στή Γαλλία. 'Ο Ντεζωλιέ πάει να χαζέψη. 'Ο κινδύνος. Πώς τήν γλύτωσε. 'Ο Νεμάρης Ντε Σαμπρόλ και ό Μ. Νικπολέων. 'Ο Αΐτοκρατορ θυμάνει. 'Η έξυπνη άπάντησις τού Σαμπρόλ. Το καπέλλο τού Αΐτοκρατορος. Ένα λάθος που γίνεται άφορμή προχγωγής. 'Ο έξυπνος ύπολοχαγός κτλ.

Κατό τήν περιόδον τής Γαλλικής Έπανάστασεως και τήν ήμέρα ακριβώς που ό φανατισμένος όχλος έκρινεσε τή άνάτορα τού Κεραμεικού, ό έθνηκώτατος ποιητής Ντεζωλιέ, μόλις επληροφόρηθη τή διατερόντα, τράβηξε για τόν Κεραμεικό, από άπλή περιέργεια, για να χαζέψη, όπως λέμε κοινώς. 'Όταν όμως έβρισσε μπρός στά άνάτορα, περιεκυλώθηκε από μερικούς έξαρχωμένους επανάστατας, οι όποιοι άφοϋ τόν έστρώτησαν, τόν έφώτισαν άπειρητικά :

— Ποϋ είναι ή κοζάρδα σου, ποίτα; Γιατί δέν τήν φορείς ;

'Ο Ντεζωλιέ τότε θυμηθηκε ότι, στους ταραχώδεις έκείνους καιρούς, ήταν πολύ συνηθισμένο να κυκλοφορή κανείς στους δρόμους, χωρίς να φορή στο καπέλλο τού τήν τζιζουμή κοζάρδα τών επαναστατών.

Χωρίς να τή χάση εν τούτοις διάλο, ήρώλε τή κοζάρδα του καΐ άφοϋ τό έβρισσε προσεκτικά στρογγυλοζώντα, τό άπ' όλες τις μεριές, είτε στο τέλος, με τό ήθος ανθρώπου που πέφτι από τόν ούρανό :

— Είνε άκατανόητον... 'Η άσηρημάδα μου δέν έχει όρια... Θα έβγαλα, φάνεται, τήν κοζάρδα μου στόν... νικητό μου σκαφτό !..

Κ' έτσι τήν γλύτωσε.

'Ο κ. ντε Σαμπρόλ, νεαρότατος νομάρχης τής Μοντεντότης, έπιστάθη με μόνον έπισημόν δεξιόσους, τόν Ναπολέοντα, σ' άνάτορα τού Κεραμεικού.

'Ο αΐτοκρατορ, μόλις τόν άντικρυσε, τού έλε με τό σινηθισμένο άπάτομο ήθος του :

— Είστε νομάρχα ! Τι γουζέτε στην πρωτεύουσα !..

— 'Ηλλά να έπισκεψώ τόν πρίγκιπα Λεμπετόν, που είναι βαρύν άρροφιστος. Μεγαλειότατε, άνάτησε ό κ. ντε Σαμπρόλ, κινώνοντας μιá βαθειά έπώκλιο.

— Εάν δέν είσαστε τόσο νιος, κύριε, έξακυλώθηκε ό Ναπολέον με τό ίδιο θυμωμένο ήθος, ότι έγκωστήτε ότι τα φηκριντα προς τό Κράτος προηγόντα τών καθωζώντων προς τούς ανημέριες ! Άλλά, βέβαια... όταν διοικούντα νομάρχα διάφορα βΐναρια, τέτοια και χειρότερα θα συμβάνον ! Τι ήλιζατε είσθε, κ. νομάρχα :

— Είμαι τής αιτής ήλιζας, Μεγαλειότατε, άπάντησε με μεγάλη ψυχραιμία ό νεώρος νομάρχος, χωρίς να πτοπή διάλο από τό αΐστηρό βλέμμα τού αΐτοκρατορος, που είχε και ή 'Υμετέρα Μεγαλειότης όταν καθήγαγε τήν νική τής 'Αουστερόλιτης !..

'Ο Ναπολέον, χωρίς να τού δώση καμιά άπάντησι, έστρώθη άπότομα και άτηρόθη σ' έναν άλλον άπισκέπτη.

'Υστερα όμως από λίγες μέρες, ό κ. ντε Σαμπρόλ, έλαβε τόν διορισμό του ως νομάρχου Παριού.

'Ενα άπόγευμα, ένδ ό Ναπολέον έπιθεωρούσε έφιππος τόν στρατό του στην πλατεία Καρουνέλ, τό άλογό του φορήθηκε ζαφρικά και άνεπήδησε άπότομα. 'Ο Ναπολέον, σάν καλός καθαλάρης που ήταν, κρατήθηκε καλά πάνω στή σέλλα, με τό άποτομο όμως τράνταγμα που ήσθετη, τό καπέλλο του κολήθηκε στο χόμιο.

'Ενας ύπολοχαγός τότε, όνομαζόμενος Ραμπούσσον, έσπευσε να σηκώση τό καπέλλο και να τό προσφέρει στον Ναπολέοντα.

— Εύχαριστώ, λοχαγέ, τού άνάτησε ό αΐτοκρατορ, ό όποιος τήν στιγμή εκείνη προσπαθούσε να συγκρατήση τό άλογό του.

— Σε ποϋ Νεμάρχια, Μεγαλειότατε, έσπευσε να τόν ρωτήση τότε με μεγάλη έτοιμότητα ό ύπολοχαγός.

'Ο Ναπολέον έντταξε προσεκτικά τόν νεαρό άξιωματικό, άντελήθη τό λάθος ποϋχε κάμει σχετικά με τόν βαθμό του και άπάντησε ζομωγελώντας :

— Ηράγματι, κύριε... Έχετε δικη !.. Στό Σύνταγμα τής φρονάγ μου !

'Υστερα από λίγες μέρες, ό έξυπνος άξιωματικός έλαβε πράγματι τήν προχγωγή του σε λοχαγό και τήν διαταγή τής άποσπασεως του στην αΐτοκρατορική φρονά.